

στήριξίν του, τὰς ἐκδουλεύσεις του, ὁ ὁποῖος με τὴν λεπτότητα ζητεῖ νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματά μας.

Ἄν ὁ Θεὸς σὰς ἔδωσῃ, ἀγαπητοί μου, τοιοῦτον φίλον, ἀγαπάτε αὐτὸν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς σας· διότι ἡ ἀξία του ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν τῶν μαργαριτῶν. (Παροιμίαι Σολομ.).

Ἄλλ' ἐὰν ἡ φιλία σὰς προσεφέρῃ εἰς ἐποχὴν χαλεπῶν δοκιμασιῶν· ἐὰν ἡ φρόνησις τοῦ φίλου σας σὰς ὠδήγησεν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ἐγνωρίζετε ποῦ νὰ στραφῆτε· ἐὰν οἱ καλοὶ του λόγοι σὰς ἐνέπνευσαν θάρρος, ὑπομονὴν, ἐγκαρτέρησιν, ἐν ᾧ εἴσθε ἀποτεθαρριμένους· ἐὰν, εἰς κρίσιμόν τινα στιγμήν τῆς ζωῆς σας, σὰς ἐνέπνευσε εἰς ἠθικὴν ζωὴν ἢ μὴ καὶ εἰς ὑλικὴν τοιαύτην, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ αἰσθάνησθε ἑαυτοὺς διὰ παντὸς συνδεδεμένους μετ' αὐτοῦ, διὰ τῶν ἰδεσμῶν μιᾶς βαθεΐας εὐγνωμοσύνης; Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὁμολογήσητε, ὅτι πρὸς χάριν του δὲν θὰ σὰς στοιχίσῃ οὐδὲ μία θυσία; καὶ νὰ μὴ νομίζητε, ὅτι πᾶν ὅ,τι κάμνετε δι' αὐτὸν εἶναι μία τέρψις καὶ ὄχι θυσία; Τὸ ὄνομά του δὲν θὰ ἦναι χαραγμένον εἰς τὸ βᾶθος τῆς καρδίας σας μετὰ τοὺς φωτεινότερους χαρακτῆρας;

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΟΣ

Βεβαίως, ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι πραγματικά καὶ εὐλόγως. Ἡμεῖς ὅμως, οἱ ὁποῖοι τόσον εὐκόλως συγκινούμεθα ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁμοίων μας, ποσάκις συλλογιζόμεθα Ἐκείνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου πᾶσα ἀνθρωπίνη φιλία καὶ ἀγάπη δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀσθενὴς τις ἀνταύγεια; Ποσάκις συλλογιζόμεθα Ἐκείνον, τοῦ ὁποῖου ἡ τρυφερότης, ἡ σοφία, ἡ δύναμις, ἡ συμπάθεια εἶναι ἄνευ ὁρίων, διότι αὐτὸς εἶναι ἄπειρος; Δὲν ἐβάστασε Αὐτὸς τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν; Δὲν ἔφερεν Αὐτὸς τοὺς πόνους ἡμῶν; Τὸ θεῖον του Οὐς δὲν εἶναι πάντοτε σκυμμένον διὰ νὰ ἀκούῃ καὶ τὸν παραμικρότερόν μας ἀναστεναγμόν; Δὲν κατοπτεῖται ὁ ὀφθαλμὸς του πάντοτε καὶ τὴν μικροτέραν ἀνάγκην μας; Δὲν εἶναι πάντοτε ἡ χεὶρ Του ἐτοίμη νὰ μᾶς ἀνεγείρῃ, ὅταν πίπτωμεν, νὰ μᾶς προστατεύῃ εἰς τὰς δυσκολίας μας, καὶ νὰ μᾶς ὑπερασπίσῃ εἰς τοὺς κινδύνους μας; Δὲν εἶναι τέλος ἡ καρδιά Του πάντοτε ἐτοίμη εἰς τὸ νὰ δέχηται τοὺς πόθους μας μετὰ τοιαύ-

της οτοργῆς, ὡς ἐὰν αἱ ταπειναὶ ὑποθέσεις μας ἦσαν αἱ μόναι περὶ τῶν ὁποίων θὰ εἶχεν ἄσχοληθῆ;

Διὰ τί λοιπὸν νὰ τὸν κρατῶμεν εἰς ἀπόστασιν, τὸν Κάλλιστόν μας Αὐτὸν φίλον, λέγοντες Αὐτῷ μόνον «Κύριε, Κύριε» ἀντὶ νὰ παραχωρήσωμεν Αὐτῷ θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μας καὶ τὴν γλυκεῖαν τοῦ φίλου ὀνομασίαν;

Ἄλλ' ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς νὰ προχωρῶμεν μέχρι τοῦ σημείου τούτου καὶ νὰ ἀποκαλῶμεν δι' ὀνόματος τόσον οἰκογενειακοῦ καὶ τόσον γλυκέως Ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἐπίσης Ἰεχωβά, ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν Κυριευόντων; Ἄς ἐνθυμηθῶμεν ἐν τούτοις τοὺς λόγους τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰδιος εἶπε: «Ἄλζαρός ὁ φίλος ἡμῶν ἐκοιμήθη». Ἄς ἐνθυμηθῶμεν προσέτι, ὅτι, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του ἀνθρώπους, ὡς ἡμεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο ἓνας Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀμφέβαλλε περὶ αὐτοῦ, ἓνας Πέτρος, ὅστις τὸν ἠρνήθη τρεῖς φορές ἐν μιᾷ νυκτί, καὶ ἓνας Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπώλησεν ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. «Δὲν ἴσασ ὀνομάζω δούλους, εἶπε, ἀλλὰ σὰς ὀνομάζω φίλους μου.» Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὅταν ἔξη ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ὀνόμαζον οἱ ἄνθρωποι «τελωνῶν φίλον καὶ ἀμαρτωλῶν» καὶ ἤδη δέ, ὅτε ζῆ ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι ὁ φίλος πάντων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν εἰλικρινῶς τὴν φιλίαν Του.

(Ἔπεται συνέχεια)

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Ἄδελφοὶ Καρτσούνη δραχ. 100, Ἱερεὺς Θ. Παπαγιαννόπουλος δρ. 50, Ἀνδρ. Παπαγεωργακόπουλος δρ. 50, Χαραλαμπίδου δρ. 50, Ἀθνασάπουλος δρ. 50, Ἄδελφοὶ Κούρη δρ. 50, Περ. Σταυροπούλου καὶ Σία δρ. 50, Τσουνῆς καὶ Σία δρ. 50, Κ. Παναγιόπουλος δρ. 50, Ἀνδριόπουλος καὶ Παναγιωτόπουλος δραχ. 50, Παπαχρήστου καὶ Παρίσης δρ. 50, Κ. Βακρόπουλος δρ. 35, Ἄδελφοὶ Τσακούνη δρ. 25, Ὅθων Γιαννακόπουλος δρ. 25, Ἀθ. Ζούβελος δρ. 25, Ν. Μόσχος δρ. 25, Γ. Ἀναστασόπουλος, δραχ. 25, Ἀρ. Εὐαγγελόπουλος δραχ. 20.

ΕΠΕΙΔΗ εἰς τὴν ἀρχὴν παρετηρήθη ποιά τις ἀταξία ἐν τῇ διανομῇ τοῦ φύλλου (ὡς εἰς ὅλα τὰ φύλλα κατ' ἀρχὰς συμβαίνει) παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μᾶς ζητήσουν τὰ τυχόν ἐλλείποντα φύλλα των καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσουν.